

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

03 Şubat 2017

Sayı: 224

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Referandum bir tuzak tek çıkış yolu sınıf mücadelesi!

İşsizlik ve hayat pahalılığı almış başını gidiyor. Satın alma gücünün, zamlar nedeniyle dörtte bir oranında düştüğü söyleniyor. Suriye'de savaş, bitmeyen OHAL baskıları, sürdürülen FETÖ tehdidi, bir çok sorun işçileri, tüm emekçi kitleleri bunaltıyor. Patronların bir kısmı, azalan kârlarını işçinin sırtından veya devlet olanaklarından çıkarmak için her yola başvuruyor. Siyasi iktidar ise sadece “cumhurbaşkanlığı” denen sistemini getirmek için uğraşiyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

AKP iktidara geldiğinde %9 civarındaki resmi işsizlik şimdi %11'e çıktı. Bir lira civarındaki dolar, 4 liraya dayandı. İşsiz gençlerin karıştığı hırsızlık, saldırı, uyuşturucu kullanımı gibi suçlarda, hapisteki insan sayısında, borcunu ödeyemeyenlerde patlama var. Pazarlarda, atık sebze, meyve toplayanlar, çöpleri karıştıranlar, sokaklarda dilenenler, artık göze batıyor.

Tüm bunlara karanlık bir gelecek düşüncesi ekleniyor. 5-10 yıl önceki, geleceğin daha iyi olacağı, yaşam seviyesinin iyileşeceği, kalkınmadan yoksulların da yararlanacağı umudu yok oldu. Artık iktidarın yaydığı korku ve karamsarlık var: Her tarafta düşmanlar, Türkiye'yi yıkmak isteyenler var, Kürtler, FETÖ, İŞİD, bazen değışse de ABD, Batı düşman. Tek çare ise "başkanlık!"

Erdoğan'ın elinde topladığı ve gün be gün kullandığı gücünü arttırması, burjuvazinin tümü tarafından desteklenmiyor. Bu nedenle meclis görüşmelerinde şiddetli tartışmalar oldu. Siyasi partilerin vekilleri, çıkarlarını savundukları sermaye kesimleri için kendilerini ve birbirlerini parladılar.

AKP, burjuvazinin direncini kırmak için ne istiyorlarsa yapıyor: Küçük patronların KOBİ'lerine yönelik kredi, teşvik ve af getirdi, bankaların kredi musluklarını açması için bizzat Erdoğan bankaları tehdit etti. Büyük patronlar için dev ihaleler yapıldı, isteyen patronların işçilerinin asgari ücreti bu yıl da devlet tarafından desteklenecek, teşvik sistemi yeniden düzenlendi, kamuya ödemeleri için dolar kuru 3.50'de sabitlendi, toplu sözleşmelere grev yasağı yoluyla müdahale edildi...

Tüm bunlar ve diğer yapılanlar, sözde serbest piyasanın olduğu ülkede, devletin kasasındaki parayla, işçiden çalınan, işçiye ödenmeyenle patronların ceplerinin şişirilmesi demek. Para elbette işçilerin ölesiye çalışmasıyla ürettiği zenginlikten geliyor. OHAL ortamıyla bir çırpıda alınan bu kararlar, hiç tartışılmıyor, eleştirilmiyor. Sözde başkanlık sistemine karşı olan CHP'de bu kararları tartışmıyor. OHAL ve başkanlık sistem ile ekonomik kriz ortamında patronların korumaya alınıp işçilerin işsizlik ve hayat pahalılığı altında daha çok ezilmesi arasındaki bağlantıyı kurmuyor.

12 Eylül askeri darbesinde patronların ihtiyaçları için işçi sınıfı ezildi, düzen yeniden biçimlendirildi. 15 Temmuz darbe girişimi de benzer bir yolu açtı. İşçi sınıfı, patronların çıkarları için eziliyor, toplumsal düzen yeni ihtiyaçlara göre biçimlendiriliyor.

Burjuvazinin kasalarını şişiren, bankaların kârlarını yıllarca patlatan Erdoğan, bunları yapmak için baskıcı rejim gerekli demiyor elbette. İşte bu nedenle hem patronlar hem de başta Erdoğan olmak üzere siyasiler, "tehdit" ortamıyla korkuları körükleyerek OHAL'in sürmesini gerekli gibi gösteriyor ve herşeyin yeni sistemle düzeleceğini fikrini yayıyor.

Tamamen yalan! Yenilenen 7 Temmuz seçimi sonrasında da aynı şey söylenmişti. Her şeyin daha kötüye gideceği tehdidiyle, istenilen sonuca ulaşıldı. Asıl o zaman her şey daha kötüye gitti. Kürtlere savaş açıldı, şehirler yerle bir edildi, İŞİD bombaları yüzlerce can aldı, darbe girişimi oldu ve OHAL başladı. Referandum da bu oyunun bir parçası. Tüm bunlar fazla eski değil, bugünkü tehditlere kanmaya engel olacak kadar yeni ve hafızalarda. (02.02.2017)

Emekçinin Gündemi

Deneyimleri tekrarlamak mümkün!

Hükümet, patronlarla birlikte “Milli Seferberlik” başlattığını açıkladı. Özetle, “işbaşı eğitimi” adı altında geçici olarak çalıştırılan işçilerin ücretini, devlet ödeyecek.

Daha önce “TOBB'un 1 milyon üyesi var, her patron bir işçi alsın, işsizlik yarıya düşer” kampanyası yapılmıştı ama patronlar hiç tınmamıştı. Bu kampanyada patronlara para var, belki bir kaçının işine gelir!

Asıl amaç tüm sorunların önüne geçmeye başlayan işsizliğin azalacağı görüntüsü yaymak.

Benzer bir çaba da enflasyon hesabında yapıldı. Hesaptaki gıdanın payı 2 puan düşürüldü, oysa artırılması gerekiyordu.

Durumu iyiye gidiyor gibi gösterme amacındaki bu gibi oyunlar, referanduma kadar sürecek. Gerçekte işçi ailelerin hayatı her geçen gün daha da zorlaşıyor. İşyerlerindeki çalışma koşulları da kötüleşiyor.

Patronlar kârı düştükçe, az işçi, az ücretle çok üretim yapmaya yöneliyorlar.

Fabrikalarda, işçi fazlalığı lafları dolaşiyor, bir çok yerde işçi çıkarma var. Sürekli büyüme reklamı yapılan THY'de bile sözleşmede işçilere “ya zam ya işten çıkma” dayatıldı. Grevleri yasaklanan, sözleşmesi süren metal sektöründe zammı veren patronlar, işçi çıkarıyor.

İşini koruyan işçileri daha ağır ve güvenliksiz çalışma bekliyor. İşgüvenliği önlemleri, patronlar ve üretimi arttırmakla görevli müdürler için her zamankinden daha fazulu masraf

görünüyor. Buna hızlı çalışma baskısı eklenince iş kazalarının tırmanması şaşırtıcı değil. OHAL ile birlikte tırmanan iş kazaları, patronların artan rekabeti nedeniyle, her işkolunda daha da artıyor.

ÇALIŞMA HAYATINDA MİLLİ SEFERBERLİK

Yeni İŞ GÜCÜ | 1 YILA KADAR MAASİ İSKUR'DAN | 42 AY KADAR İSGKE YOK | 11 İSTİHDAM

Türkiye'nin gücüne ve geleceğine güvenen iş dünyasını kazanmaya davet ediyoruz. Dünyanın en çok kazananları, Türkiye'ye yatırım yapıyorlar. Türkiye'de istihdam sağlanıyor. Yatırım en çok kazananları da bugün Türkiye'ye yatırım yapıyorlar. İstihdamı artırarak sağlanacak.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı ile Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB) iş dünyasına yeni fırsatlar sunuyor.

İstihdam Seferberliği kapsamında işbaşı eğitimine katılanların; 1 yıla kadar net asgari ücret tutarındaki maaşı ile iş kazası, meslek hastalıkları ve genel sağlık sigortası primleri; İşsizlik Sigortası Fonu'ndan karşılanacak.

Bu sürenin sonunda işbaşı eğitim programına katılanların istihdam edilmeleri durumunda 42 aya kadar varan sürelerde asgari ücret üzerinden SGK'ya ödenen primi İşsizlik Sigortası Fonu'ndan karşılanacak.

En az bir işsiz vatandaşımızı işe alarak istihdam seferberliğine katılın, hem işinizi ve işgücünüzü geliştirin hem de Türkiye'nin geleceğine yatırım yaparken, kazanan siz olun.

Logo: ÇALIŞMA VE SOSYAL GÜVENLİK BAKANLIĞI

Logo: İSTİHDAM SEFERBERLİĞİ

Logo: CSGB

Hatta hükümetin başlattığı kampanya da işçi ölümlerini arttırabilir. Patronlar, ciddi bir eğitim vermeden, en kalifiye, tehlikeli işlerde bile ucuza çalışan vasıfsız işçiyi tercih eder. “İşbaşı eğitimi” patronlara, bu olanağı sağlayacak.

Sanki işçiler için yapılmış gibi görülen tüm değişiklikler, düzenlemeler, patronlara yarıyor. Çünkü patronlar, şimdi çok güçlü. Fabrikaları, tüm üretim alanlarını sahipleniyorlar, siyasi sistemi kendi çıkarlarına göre çalıştırıyorlar, kanunları düzenliyorlar, medyayı kontrol ediyorlar, bankaların sahibiler.

Ancak tüm bu güçleri, işçilerin çalışmasıyla varoluyor. İşçi çalışmasa, fabrika hiç bir şey üretmez, bilgisayarı açan çalışan olmasa, bankada vurgunculuk yapılamaz.

İşçiler, üretimden gelen güçlerini kullanarak, her şeyi tersine çevirebilir. Patronlarını dize getirip tüm toplumsal sistemi de değiştirebilir.

Renault işçileri kendi patronlarına hatta patron örgütü MESS'e karşı, 1989'da kamu işçileri hükümete karşı, üretimden gelen gücünü kullanarak onları gerilettiler. Taleplerinin önemli bir kısmını kabul ettirdi. 1989 Bahar Eylemlerinde, toplu sözleşmeler %100'ün üzerinde zamlarla, iki yıl sonra %300'e varan zamlarla bağlandı, sendikal özgürlük genişletildi. Daha sonraki yıllarda Zonguldak maden işçileri, Ankara'da TEKEL işçileri hükümeti gerilettiler. TEKEL işçileri, AKP'ye 4C maddesini değiştirtti.

Kıdem tazminatı hakkı bir yıldan 6 aya indi, senelik izin hakkı kazandılar, işgüvencesi sağladılar. Renault işçileri, sendikayı sildiler, patrona kendi temsilcilerini dayattılar, değişmez denem sözleşmeyi değiştirip zam aldılar.

Bugün böyle bir mücadele gerekli. Yoksa ekonomik kriz, belki patronların bir kısmını yıkacak ama işçi sınıfının tümünü, gittikçe daha fazla ezecek. Patronları, hükümeti geriletmek, dayatılan yasaları silmek geçmiş deneyimlerde olduğu gibi bugün de mümkün. İşçi sınıfı için tek çıkar yol bu. (02.02.2017)

Birleşik Metal üyesi işçilerin mücadelesi

ABB, Schneider Enerji, Schneider Elektrik ve General Elektrik'e bağlı fabrikalarda çalışan 2 bin 200 işçinin, patron sendikası EMİS (Elektronik Metal İşverenleri Sendikası) ile sözleşme görüşmeleri tıkanınca işçiler, grev oylamasında, greve evet dediler.

Ancak patronların emrinde olan AKP hükümeti OHAL'i bahane edip grevi yasakladı. Buna karşın hakalarını savunmakta kararlı olan işçiler, her şeyi göze alıp bir gün de olsa greve gidip, bazı hakları almayı başardı.

Evrensel gazetesinin bir General Elektrik fabrikası işçisinden aktardığına göre: "bu işçilerin başarısı... Özellikle öncü işçiler bir şeyler yaptı, uğraştı. Greve öyle çıktık." Bir başka işçi "sendikayı da işçiler baskıladı. Fabrikamızda grevden bir gün önce sendikacıların talebiyle yapılan ikinci grev oylamasında da ezici bir çoğunluk evet dedi. Greve götüren tamamen işçidir. Böyle olunca, sendika yöneticileri de artık destek çıkmaya başladı. Fiili

greve de desteklerini gösterdiler. Hiçbir şekilde çalışılmayacak dediler. Temsilciler de üretim bölgelerinden hiç çıkmadı. Patronların tüm tehditlerine rağmen işçilerin kararlı duruşu azalmadı. Diğer fabrikalardaki eylemler de moral oldu. Şu an tüm işçilerde birlik ve beraberlik var. İşçi kendine, hakkına sahip

çıkınca sesini duyurabildi ve kazandı." Ayreten işçiler "bir tek arkadaşımızın bile işten atılmaması için ne gerekirse yapılmalı. Bunun için bugünden hazırlık yapılmalı" şeklinde uyarıda bulundular.

2 bin 200 işçinin, yasağına rağmen bir gün fiili greve başlaması üzerine Çalışma Bakanı devreye girdi ve patron sendikası EMİS ile Birleşik Metal

merkez yöneticilerini Ankara'ya toplantıya çağırdı. EMİS yönetimi, grevin sona erme şartını koydu ve Birleşik Metal merkez yönetiminin talebiyle fabrikalardaki eyleme ara verildi. Görüşmeler gece geç saatlere kadar sürdü ve sonunda anlaşmaya varıldı.

Buna göre ücretlere; ilk 6 ay için 1.20 lira + %7, ikinci ve üçüncü 6 aylar için ise enflasyon + 1 puan artış yapıldı. Sadece Çiğli Schneider fabrikası için ilk 6 ay zammı 1 lira + %7 artış oldu. Sosyal haklara ilk yılda %27, ikinci yılda ise enflasyon artı 1 puan artış yapıldı.

Zamlı ücretlerle durmak bilmeyen hayat pahalılığı şartlarında geçinmek kolay olmayacak. Ancak mücadele bitmiş sayılmaz. Şunu hatırlamakta yarar var: 2015 sözleşmelerinde Ocak ayında Birleşik Metal'in grev kararı yasaklanmıştı ama Mayıs ve Haziran aylarında başta Renault fabrikası olmak üzere çok büyük ve etkili grevler yaşanmıştı. (31.01.2017)

İzmir, Karabağlar belediyesi işçileri grevde

500 bine yakın insanın yaşadığı İzmir'in en kalabalık ilçesi Karabağlar'da çalışan, Genel-İş üyesi 950 belediye işçisi, sözleşmeleri tıkanacağı için 30 ocakta greve başladı. Bütün belediye hizmetleri greve katılıyor.

İşçiler %15 zam istiyor, Karabağlar belediyesine bağlı

olan KARBEL şirketi (tüm işçiler, KARBEL'e çalışıyor), sadece %7 zam önerdi. İşçilerin talepleri arasında, sosyal hakların iyileştirilmesi ve kiralık işçi çalıştırılmaması da var.

İşçiler, grev pankartını asarken "iş ekmek yoksa, barış da yok", "yaşasın sınıf dayanışması",

"yaşasın örgütlü mücadelemiz" sloganları attı.

Grevdeki işçiler, OHAL ile birlikte genişletilen grev yasakları kapsamında olası bir grev ertelemesini tanımayacaklarını duyurdular.

Grevdeki işçileri sonuna kadar destekliyoruz ve onlara başarılar diliyoruz. (31.01.2017)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Gıda

Sözleşme sonuçlandı: Faturayı işçiler ödeyecek!

İşçiler bu yıl sözleşmenin daha uzun olacağını beklerken 10 Ocak'ta birdenbire sözleşmenin imzalandığı haberi geldi. Bu haber, bir yandan sevinç yaratırken bir yandan da kaygılandırdı; acaba altından ne çıkacak diye.

Yapılan açıklamalarda, bize gösterilen taslak hiç yokmuş gibi işin ve işçinin sınıflandırıldığını ve her işin sınıfına göre zam yapıldığını söylediler. Aslında sendikacılar, patronun MES kayıtlarını baz alarak yaptığı araştırmadan bahsederek, bunu sözleşme öncesinde duyurmuşlardı.

Ayrıca, konumu yükseltildiği halde ücreti yükseltilmeyen arkadaşların bu yönde talebi vardı. Toplam işçilerin %5'i bu durumda. Sonuçta %5 memnun oldu ama diğer tüm işçilere mümkün olanın en azı verildi. Üstelik onların da sadece gururları okşandı, cepleri değil.

İmzalanan sözleşmede işler A, B, C, D, E, F guruplarına ayrılarak buna göre zam miktarı belirlendi. Patron ve sendika temsilcileri, yaptıkları açıklamada bu düzeylerin nelere göre belirlendiğini anlattılar ve ardından "ülkemiz kötü bir dönemden geçiyor, savaş ekonomisi nedeniyle patron zarar ediyor, hep beraber bu durumdan çıkmak için birlikte taşın altına elimizi sokmamız lazım" gibisinden beylik laflarla bizleri aldatmaya çalıştılar.

Sözleşme maddelerine gelince; izin harçlığı 900, bayram harçlığı kurbanda 850, ramazanda 770, yakacak yardımı 1.600, gece çalışması yıpranma yardımı %7, ayakkabı yardımı 1.yıl 190, 2.yıl 200, banka promosyonu 450 ve A Gurubu 500, B Gurubu 400, C Gurubu 350, D Gurubu 315, E Gurubu 300, F Gurubu 290 lira zam alındı. A ve B gurubu haricindeki işçilerin arasındaki fark en fazla 50 lira. Buna işçilerin itirazları yok, fakat bu şekilde sınıflandırılmaya tepki gösterdiler.

Haklı olarak herkes her yerde ve durumda çalıştığını söyledi. Yani bugün F işinde çalışan biri, yarın C veya B işinde çalışabiliyor. Şimdi işçiler, hangi guruptaysa o gurubun işini yaparım diyerek itiraz ediyorlar. İdare ve sendikacıların işçilere söylediği; bir kurul kuracakları ve bu kurulun 6 ayda bir toplanarak işçinin performansına göre gurup ve ücretini arttıracığı veya aşağı çekebileceği açıklaması oldu.

İşçilerin tepkisine ilk söylediğimiz Reno işçilerinin mücadelesi oldu. Aslında bunu çok önceden beri söylüyorduk ama bir etkisi olmuyordu. Fakat yarın ne yapacağı belli olmayan işçi sınıfının hafızasında yer etmesi gereken bir tecrübe olduğundan, bilinmesi önemli. Şimdi patron, işleri ve işçileri pek sıkımsıyor ve yeni durumun hazmedilmesini bekliyor, sonrasında sıkı bir çalışma ortamı başlayacak gibi görülüyor.

Geçtiğimiz iki sözleşmede işçiler, insiyatif olarak söylediklerinin arkasında durmakla kalmayıp direktmişlerdi ve kazanımlar daha yüksek olmuştu. Şimdi sadece talepler lafta kaldığından, sendika ve patronun, işçinin direnci oluşmadan yok

etmek için işi aceleye getirdiklerini gördük.

Yaşanan kriz ortamını yüklenen yine işçiler oldu, patronun kaybı yok. Bizlere söylediği cirosunun 500 milyon dolardan 300 milyon dolara düştüğü. Evet düşmüştür ama 2000 yılında şirket cirosu 150 milyon bile değildi ve 3 bin işçi çalışıyordu, şimdi bin işçi çalışıyor. Patronlar kârdan zarar ediyorlar ve bu zararın faturasını bizlere ödetiyorlar, sendikalar ise bunun aracı kurumları olmuş durumda. Ne zaman işler değişecek, işçiler bu faturayı ödemek istemediklerinde. (Bir işçi)

Sağlık

Kadro sözünün üzerinden iki yıl geçti!

Seçim vaadi olan taşeron işçilerinin kadroya alınmasında hiç bir ilerleme yok.

Çapa ve Cerrahpaşa'da çalışan işçiler, başka birçok hastanede olduğu gibi mahkeme yoluyla kadroya alınma hakkını kazanmıştı. Tam bu esnada hükümet, 750 bin taşeron işçisini kadroya alacağını, kamuda taşeron kalmayacağını açıkladı. Hatta taşeron işçileri için bir kanun çıkarılıp özel bir statü bile oluşturuldu. Sonuç sıfır!

Demek ki tüm bunlar, işçilerin haklarını almalarının önünü kesmek içindi. Meydan nutukları, kanunlar, hepsi taşeron işçilerini iki yıldır beklenti içinde hareketsiz bıraktı.

Bu arada müdürler, Çapa'da olduğu gibi öncü işçileri işten attı, baskı uyguladı, gözdağı verdi. Demek ki siyasetçi laflarına, kağıt üstünde yazılanlara güvenip geri çekilmemek lazım. (01.02.17)

Siyasetin Gündemi

Suriye'de savaş siyasetinin bedelini kitleler ödüyor!

Suriye siyasetindeki değişim kendini göstermeye başladı. Şimdi tüm sorumluluğu Davutoğlu ve onun üzerinden FETÖ'ye atma girişimleri başlasa da, Erdoğan ve AKP'nin hararetle sürdürdüğü savaş, Türkiye açısından duvara toslama aşamasına geldi.

“Vatan savunması, karşı kıyıda başlar” gibi haması laflarla, savaşa taraftar hale getirilen kitleleri ikna etme görevini de bizzat Erdoğan üstleniyor; “el Bab'a gireceğiz, Mемbiç'e gireceğiz, daha ileri gideceğiz, sahada, masada olacağız” diye meydanlarda esip gürleyen Erdoğan artık, “el Bab'tan çıkmak lazım” diyor. Ordu yönetimi de bu siyaseti haklı hale getirmek için İŞİD'in el Bab'tan çekilmeye hazırlandığını duyuruyor!

Suriye'de “Fırat Kalkanı” hareketinde 51 Türk askeri öldü. Yaralanan, sakat kalanlar daha çok. Ordu, güya silahlı Türkmen gurupları arkadan destekliyordu. Şimdi durum tersine döndü, ön cephede Türk askeri var.

Temel sorun, eğer ordu ilerlerse, güneyden ilerleyen Suriye ordusuyla karşılaşma ihtimalinin belirmesidir. Daha önce Erdoğan'ın söylediği gibi doğuya dönerse PYD ile karşılaşacak. ABD başkanı, “güvenli bölge” önerisiyle Türkiye'yi bunu yapmaması için uyarılmış oldu. Bugüne kadar

“güvenli bölge” öneren Erdoğan'ın, ABD'nin önerisine ağzını açıp tek kelime etmemesi bundan!

İktadır, Suriye'de her açıdan sıkışmış durumda. Bu nedenle, bir ay öncesine kadar hedef gösterilen İran, Rusya, hatta yıkılması için savaşılan Suriye hükümeti ile Astana'da masaya oturdu.

Astana'da Türkiye, Rus dışışleri bakanının açıkça ifade ettiği gibi, silahlı milislerin

çatıştılar, buldukları bölgelerde kitlelere zulmettiler, gerici baskılar dayattılar, kitlelerin desteğini sağlayamadılar. Daha önce hiç bir uluslar arası girişimi kabul etmeyen, sadece silah isteyen bu silahlı çetelerin Astana'da istedikleri tek şey; “ateşkes” oldu. Bunu da kitleler için değil, kendileri için istiyorlar.

İşte hükümet, bu silahlı çetelerin hamisi. Onları Esat ülkesinde istemiyor, İran istemiyor, Irak istemiyor, Rusya istemiyor, hiç kimse istemiyor; hükümet hariç.

Suriye'de yüzbinlerce insan öldürüldü, milyonlarca insan ülkesinden kaçmak zorunda kaldı, binlerce kişi göç yolunda öldü, şehirler yaşanmaz hale geldi. Bütün bunlara neden olan savaşı, bugünkü

duruma çeviren Rusya'nın müdahalesi oldu. ABD'nin Suriye'ye etkisinin adım adım geri çekilmesi bunu hızlandırdı. Sonuçta Rusya, artık gelinen pazarlık aşamasını da belirliyor.

Batının, Astana'dan sonra toplayamadığı Cenevre'yi göndeme getirmesi, sonra da toplantının ertelenmesi, Rusya ile ABD arasında pazarlığın sürdüğünü gösteriyor. Sonuçta Erdoğan da, “masada” olacak ama Rusya'nın ona söylediği koltukta! (30.01.2017)

arabulucusu rölünü oynadı. Suriye'de sürdürdüğü yıkıcı bombardımanlar sonucunda Rusya, ne kadar etkili olduğunu tüm taraflara gösterdi.

Astana'ya Kürt bölgesi temsilcileri katılmadı ama hemen ardından Rusya, onlarla ayrı toplantı yaptı. Yani tüm taraflar, Rusya'nın denetimi altında gibi görünüyor.

Esad'ı yıkmak için kan döken, gerici silanlı milisler, Türkiye, ABD, Suudi Arabistan, Katar ve diğer ülkelerin desteğine rağmen başarılı olamadı. Kendi aralarında

Uluslararası Gündem

Meksika

Akaryakıt zamları ayaklanmaya yol açtı

1 ocakta benzine %20, dizele %16.5 zam yapılması kitleler arasında öfke patlamasına yol açtı ve protesto gösterileri Meksika'nın toplam 32 eyaletinin üçte ikisine yayıldı.

En az bin civarında mağaza yağmalandı ve birçok yerde polisle çatışmalar yaşandı. Bin 500 kişi tutuklandı, ölü sayısı 5'e çıktı. On binlerce mağaza, isyan nedeniyle kepenk indirdi. Hatta yağmalama olaylarına, polisin de katıldığı görüldü. Bir eyalet valisi, isyanı yatıştırmak amacıyla, kendi bütçesinden ayırdığı parayla bedava alışveriş kuponları dağıttı. Yine de öfke dinmedi ve yürüyüşler arttı.

Meksika, büyük bir petrol üreticisi ülke olmasına rağmen akaryakıt ithal ediyor. Devlet, akaryakıt ürünlerine destek veriyordu ama 2013'te Başkan Peña Nieto aldığı bir kararla, desteğe son verdiği için fiyatı tırmandı. Enerji reformunun amacı, akaryakıt pazarını rekabete açmaktı.

Meksika Başkanı, isyanı yatıştırmak için akaryakıt fiyatındaki zammın nedeninin reform değil, dünya pazarındaki fiyat yükselişi olduğunu söyledi. Akaryakıt zamlarının, sosyal programları koruyabilmek için yapılması gereken bir fedakarlık olduğunu ekledi. Bir de yüksek maaş alan memurların

maaşlarının %10 azaltılacağını ekledi.

Ancak tüm anlatılanlar ne kitleleri, ne sendikaları ne üniversite çevrelerini ne dini çevreleri ne patronları ne de siyasetçileri, kısacası kimseyi ikna etmiyor. Hatta fiyatın %36'sını oluşturan akaryakıt zamlarını onaylayanları bile ikna etmiyor.

Bütün hükümet kurum ve kuruluşları, akaryakıt zammının

yararlanmak istemesi nedeniyle suçluyor.

Bu olay, PRI için hiç iyi değil. 2012'de Peña Nieto'nun seçilmesi, seçimlerdeki yolsuzluklar nedeniyle büyük kitlesel tepki yürüyüşlerine yol açmıştı. Ardından da Iguala'da yerel siyasetçilerin emriyle alçak bir uyuşturucu çetesi tarafından 43 öğrenci öldürülmüştü. Şimdi görülmemiş boyutlara varan isyan yaşanıyor. Yeni seçimlere

geri alınmasını talep ediyor. Çünkü zam geri alınmazsa, bütün gıda fiyatlarında önemli zamlar olacak. Örneğin bir hafta içerisinde Meksikalıların en çok tükettiği gıda olan mısır ekmeği (tortilla), bölgeler göre, %3 ile 6 arasında zamlandı.

Hükümet, kitlelerden böyle bir tepki gelebileceğini öngöremediği için şimdi siyasi bir kriz ile karşı karşıya.

İktidardaki Devrimci Kurumsal Parti (PRI), muhalefetteki Devrimci Demokrat Partiyi (PRD) ve lideri, Andres Manuel Lopez Obrador'u durumdan

bir yıl varken, PRI önümüzdeki seçimleri kaybetmekten çok korkuyor. LO (27.01.2017)

Kadınların yürüyüşü

Trump'ın, ABD Başkanı olarak koltuğa oturduğu günün ertesinde, 21 ocakta yarım milyon insan, Washington'da yürüdü. Bu insanlar kadınların haklarını savunmak, yani kadınların kürtaj, doğum kontrol ve ücret eşitliği hakları için yürüdü.

Birçok pankart, kadın haklarının diğer haklarla bağlı olduğuna vurgu yapıyordu: İyi bir yaşam seviyesi; göçmenlerin de siyasi haklara kavuşması; farklı kökenli insanların tümünün aynı siyasi haklara sahip olması için ve de polis şiddetine karşı yürüdüler.

Yürüyüşe katılanlar, arabalarla, otobüslerle ve trenlerle geldiler; toplu ulaşım araçlarını tıka basa doldurdular. Bir gün önce Trump'ın resmi Başkanlık merasimi için Washington'a gelen otobüs sayısından bin tane fazlasıyla geldiler.

Başka diğer şehirlerde de yüz binlerce insan

yürüyüşlere katıldı: New-York'ta 400 bin, Chicago ve Los Angeles'te 250 bin, Boston'da 150 bin kişi katıldı. 700 farklı ABD kentinde 3 milyondan fazla insan, yürüyüşlere katıldı. Yürüyüşlere katılanların bir kısmının hayatlarındaki ilk yürüyüşü.

Kadın haklarına karşı yapılan saldırılar, elbette bir yürüyüş ile engellenemez. Ancak yürüyüşler şunu açıkça gösterdi: Kadınlar, hakları için mücadele etmekte kararlı. Bu muazzam yürüyüşlerin belki de en önemli yönü budur.

Bu mücadele, mücadele etmek isteyen diğer kesimlere cesaret verebilir. Mücadele azmi,

fabrikalarda çalışan emekçilere ve kalabalık emekçi semtlere sıçrayabilir ve grevlere dönüşüp patronları, Trump'ın istihdam konusunda verdiği vaatleri yerine getirmeye zorlayabilir.

Yürüyüşler, gittikçe daha gerici siyasetler uygulayan iki partinin, yani Cumhuriyetçi ve Demokrat partilerin, uyguladıkları siyasetleri, tek başına geriletmez. Ancak önemli bir kalkış noktası olabilir. Şunu unutmayalım; şimdi Demokrat Parti, yürüyüşleri teşvik ediyor ama 8 yıl boyunca iktidarda iken kitleler için hiçbir şey yapmadılar. Buna gerekçe olarak Cumhuriyetçilerin engel çıkardıklarını anlatıyorlardı. İşte

o zaman niye kitleleri buna karşı eyleme çağırmadılar! İstedığımız değişiklikler ancak bizler tarafından, bizlerin mücadele kararlılığı ile gerçekleşebilir. Spark (23.01.2017)

Milyonlarca kadın; “Trump kazandın!”, diyor

Feminist kadın örgütlerinin çağrısı üzerine dünyanın 600 farklı kentinde ABD'nin yeni başkanı Trump'ın, kadın düşmanı söylemlerini protesto etmek için yürüyüşler gerçekleşti.

ABD sınırlarının da ötesinde, Avustralya'da, Yeni Zelanda'da binlerce kadın yürüyüşlere katıldı.

Budapeşte'den Berlin'e, Cenevre'ye, Londra'ya kadar

yürüyüşler oldu. Paris'te Tracadero meydanında bir yürüyüş vardı.

Feministler ve de daha geniş çevreler, Trump'un gerici ve ırkçı fikirlerine karşı mücadele edeceklerini duyurdular ve bunda haklılar.

Ancak böylesi gerici tutumlar, sadece Trump ile sınırlı değil. Paris'te bir yürüyüşçünün belirttiği gibi: “ben önümüzde yer alacak sosyal mücadelelere

katılmak için antrenman yapıyorum.”

ABD'de, Avrupa'da, kadınların ve siyahilerin hakları ciddi mücadeleler sonucu elde edildi.

Haklar için mücadele yine de gündem ve iyi ki bütün dünyada, haklarını korumak ve geliştirmek için mücadeleye hazır kadın ve erkekler var. LO (27.01.2017)

Patronlar, Trump ile hükümette

Trump'ın görevi resmen devralacağı tarihin yaklaşması, basının dikkatleri daha çok Trump'un abartılı, çelişkili ve çoğu zaman da yalan bildirimleri üzerine çekmesine yarıyor. Ancak onun nasıl bir siyaset yürüteceği hakkında gerçek fikir vermiyor. Kesin olan şey, Trump'un patronlar lehinde bir siyaset izleyeceği. Tıpkı Obama'nın uyguladığı siyaset gibi.

Yapılan tüm bu şovlar, yeni ekibin iş başına geldiğinde uygulayacağı gerçek siyasetle ilgili değil. Resmi açıklamalardan çok daha anlamlı olan, ekibi oluşturan kişilerin geçmişte uyguladıkları.

Her şeyden önce Trump'ın kendisi, ABD emekçilerini savunur tavır takınsa da, bir patron ve serveti, çalıştırdığı emekçilerin sömürsü ile oluştu.

Tillerson, geçmişte çok uluslu petrol şirketi ExxonMobil Genel Müdürü olarak ABD'ye bağımlı ülkelere verdiği emirleri, bundan böyle Dışişleri Bakanı olarak vermeye devam edecek.

Eski general Mattis'in, geçmişte Irak'ta yönettiği askerler sivilleri öldürüyor, 2004'de Felluce'deki çatışmalarda ambulanslara ateş ediyorlardı. Mattis, Pentagon'u aynı yöntemlerle idare edecek. Amerikan ordusu, emperyalizmin silahlı bir kolu olarak, dünyanın farklı bölgelerinde işlediği cinayetlerden, Mattis emrine geçtiği için vazgeçmeyecek.

Çalışma bakanı, Trump gibi bir iş adamı: Andrew Pudzer, Carl's Jr ve Hardee's zincir lokantalarının sahibi ve serveti, ona çalışan 100 bin emekçinin emeğiyle birikti. Bazı söylentilere göre Pudzer'in bakanlık koltuğunu alması, seçim kampanyası için Trump'a verdiği 170 bin dolarlık bağışın karşılığı. Yani, Trump'ın çok iyi anladığı siyasi bir dil.

Pudzer'e çalışan birçok emekçi, haftada 60 saatten daha fazla çalışmaya zorlandıkları, fazla çalışma ücreti alamadıklarından, hatta mola bile

dondurma hizmeti yapan bir kişiye nasıl 15 dolar saat ücreti verirsiniz?"

Pudzer bunlarla yetinmeyip bazı iş yasalarından şikayet edip, patronların istihdam yaratmasına engel olduğunu iddia etti. Kaliforniya ile ilgili olarak; "artık bu eyalette kapitalist olmak mümkün değil" diye sızlandı. Silikon Vadisinin zengin patronlarını unutmuş olmalı!

Yeni çalışma bakanının bir hedefi var: Emekçiler ve onları patron sömürsünden birazcık da olsa koruyan yasalar! Pudzer'in bu sorunla ilgili de bir

çözümü var; emekçiler yerine makineleri kullanmak, çünkü "makinelere her zaman çok nazikler, hiç ücretli izin kullanmıyorlar, hiç şikayette bulunmuyorlar, işe hiç geç gelmiyorlar, hiçbir zaman şikayet etmiyorlar ve de

üstelik işverenden yaş, cinsiyet veya ırk konusunda ayrımcılık yaptı diye şikayetçi olmuyorlar."

Trump'ın, Pudzer'i hükümete neden aldığı anlaşılıyor; patronların sömürsünü arttırması sağlamak için gerekli tüm vasıflara sahip. Herhalde Trump, Lenin'in "hükümetler burjuvazinin yönetim kurumlarıdır" deyimini, aradan bir yüzyıl geçtikten sonra yeniden doğrulamak istiyor. Konuyu bundan daha iyi açıklamak mümkün değil. LO (20.01.2017)

yapamadıklarından şikayetçi. Bu haberlerin basında yer almasının ardından Pudzer, iş yasalarını çiğnediğini yalanladı ve lokantalarının %95'nin başkaları tarafından işletildiğini söyleyerek, sorumlu olmadığını duyurdu. Ancak şirketleri, yıllar sürecekt mahkemelere düşmemek ve adının kötüye çıkmaması için milyonlarca dolar tazminat ödedi.

Kaliforniya eyaletinde çıkan bir yasa, asgari ücretin 2022 yılından sonra, saat başı 15 dolara çıkmasını öngörüyor. Pudzer, bu yasaya karşı çıktı. Vasıfsız emekçileri horgören bir tavırla şunu söyledi: "Sadece

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Ekonominin bitmeyen krizi

Ekonominin gittikçe mali sektöre daha fazla bağımlı kalmasından dolayı gelişen tehditlerin en belirleyici özelliklerinde son bir yılda temel bir değişiklik olmadı: 2007-2008 mali kirden sonra oluşan tehditlerin, bu defa çok daha feci şekilde tekrarlanıp daha büyüterek gündemde olmasına rağmen, henüz bir felaketle sonuçlanmadı. Bunun sebebi, büyük sermayenin durgunlaşan pazarlara ayak uydurmasıdır.

Büyük emperyalist güçler, 2008 banka krizinden sonra, Başta ABD Merkez Bankası (FED), ardından İngiltere Merkez Bankası, Japonya Merkez Bankası ve Avrupa Merkez Bankası (AMB), bankaları kurtarmak için çok büyük seviyede karşılıksız para bastı. Ardından, faiz oranlarını, yani özel bankalara uygulanan kredi faiz oranlarını neredeyse sıfıra indirdiler. Sonuçta mali sektör, neredeyse bedava, sınırsız kredi alma olanağına kavuştu.

Merkez Bankalarının ekonomiye aktardıkları para, hala artıyor. Avrupa Merkez Bankasının verilerine göre son bir yılda avro bölgesindeki para miktarı %4.9 artarak, 10 bin 591 milyardan 11 bin 114 milyara çıktı.

Avrupa Merkez Bankası, geçen yazdan itibaren devletlerin borçlarını, en riskli olanlar dahil şirketlerin borçlarını, hisse senetlerini satın alıyor. İki ay içinde, toplam 13.2 milyar avroluk hisse senedi satın alarak pazara bu miktarda para sürmüştü.

Le Monde gazetesi, mali çevrelerin endişesini IMF'den bir alıntıyla; "dünyadaki borç

miktarında tehlikeli bir gelişme yaşanıyor; kamu ve özel sektör dahil -mali sektör dışındaki- borç, şimdiye kadar görülmemiş seviyeye tırmanarak yeryüzünde yaratılan toplam zenginliğin iki katına çıktı!" diye yazarak gündeme getirdi.

ABD Merkez Bankası, bu gidişatı yavaşlatmak istiyor, faiz oranlarını arttırarak para basmayı yavaşlatmak eğiliminde. Böylece krizi ileri bir tarihe atıyor. Para yöneticisi çevreler, kredilere ve borca, uyuşturucu gibi bağımlı. Paranın aninden tamamen kesilmesinin feci sonuçları olacağını biliyorlar.

Avrupa Merkez Bankası, eski uygulamaları devam ettirmekte ısrarcı. Avrupa'da sanayi üretimi, ABD'dekinden daha fazla gerilemesine rağmen, piyasaya aşırı para sürüyor.

Krizin başlarında, piyasaya para sürmenin, şirketleri yatırım ve üretim artışına, istihdam yaratmaya teşvik edeceği söyleniyordu. Ancak bunca para, üretim yatırımlarına gitmedi. Mali sektörün eline geçti ve büyük sermayenin kârını arttırmak için kullanıldı. Büyük sanayi ve mali gruplar, bu kârı hissedarları için ve bazen de birbirlerini satın almak için kullandı.

Hiçbir emperyalist ülkedeki yatırımlar, 2008 mali krizi öncesini yakalayamadı. Hatta üretimi arttıran bazı sektörler, bazen aynı sayıda emekçiyi daha çok sömürerek, bazen daha az sayıda güvencesiz emekçiyi, daha az parayla daha çok çalıştırarak sağladı.

Örneğin Fransa'da, Almanya'da ve İspanya'da ve

hatta İtalya'da, sanayi üretiminde kriz öncesi yıl olan 2007'e göre gerileme oldu. Üretimde kapasite kullanma oranları da geriledi: Fransa'da kapasite kullanımı, 1976-2015 döneminde, yani dünya ekonomisinin bazen yavaş bazen sert bir krize yakalandığı dönemde, %84.5 iken, 2016'da %80.8'e indi.

Hatta dünyayı durgunluktan çıkaracağı iddia edilen ekonomiler (Çin, Hindistan, Brezilya, Güney Afrika...) lokomotif rolü olmadı ve buralarda da üretime yatırım oranları düşüdü.

Nobel ödüllü ABD'li iktisatçı Joseph Stiglist, avro bölgesindeki üretimin (GSMH) "10 yıldan beri durgunlaştığını ve 2015'te, 2007'dekine göre sadece yüzde 0.6'lık ilerleme kaydettiğini" söylüyor. GSMH, belirsiz ve ürün ile hizmet üretiminden daha muğlak bir kavram, çünkü spekülasyon "değerleri" de kapsıyor.

Dünya Ticaret Örgütü Genel Müdürü, Eylül 2016 başında şunu açıkladı: "Dünya ticaretindeki feci gerileme çok tehlikeli ve alarm sinyali veriyor." Gerileme hem üretimdekini hem de giderek artan korumacılığı yansıtıyor.

Les Echos gazetesi; "son iki yıldaki genel eğilim, verilen sözlere rağmen (...), dış ticareti engellemek için duvarların örülmesi yönünde oldu" diye yazarak "bazı ülkelerin ithalatlarını sınırlayıp ülke içi üretimi arttırmak için (...) kendi paralarının değerini düşürme siyasetini güttüğünü" yazdı.

Bundan tam bir yüzyıl önce Lenin, "Kapitalizmin Son

Aşaması, Emperyalizm” kitabında “mali oligarşinin” büyük şirketleri ve bankalarıyla güçlü tekeller oluşturarak, toplum üzerinde mutlak bir diktatörlük kurduğunu anlatmıştı.

Yaşanan krize rağmen büyük burjuvazinin zirvesini oluşturan oligarşinin ağırlığı, daha arttı, daha doğrusu bu tekel sayesinde büyük burjuvazi, büyüyen serveti aracıyla hem mutlak hem de göreceli olarak burjuvazinin diğer kesimlerine göre daha belirleyici oluyor.

Tüm bunlar, başka bir ortamda, yani genelde süren burjuvazinin kâr oranını artırmak için işçi sınıfına karşı yürüttüğü bir sınıf savaşı ortamında yaşanıyor. Sonuçta, her geçen yıl emekçilerin, sermaye sınıfına göre, ulusal gelirdeki payı azalıyor.

Ekonomi mali oligarşinin hakimiyetinde şimdiye kadar görülmemiş seviyede asalaklaştı. Bunun sonucu, mali sektörün üretimden gelen artı değerdeki payı artmakla sınırlı kalmayıp, mali sektörün işleyişini ve üretimle olan bağlarını değiştiriyor.

Deutsche Bank’ın yaşadığı macera hem son dönemdeki banka sisteminin hem de mali krizin neden olduğu büyük tehlikenin bir ifadesi.

Deutsche Bank, Almanya’nın en büyük özel bankasıdır. Ciro su İtalya’nın GSMH seviyesinde. Yani dünya çapında en büyük bankalardan biri. Deutsche Bank’ın çökmesinin tüm Avrupa bankalarına yapacağı sayısız tahribat ve etkisinin tüm dünya banka sistemine yansması, 2008’de Lehman Brothers bankasının iflasının yol açtığı tahribattan çok daha büyük olacak.

Deutsche Bank, bir buçuk yüzyıl önce sanayi kalkınmasını desteklemek için kurulmuştu.

Hatta göreceli olarak, son zamanlara kadar bu işlevini yerine getirdi, son zamanlarda mali işlem akıntısına kapıldı.

Le Monde gazetesine göre banka, “dünyadaki en büyük riskli mali kuruluş” oldu ve esas sermayesi artık “en riskli hisse senetleri (2007 krizinin zeminini oluşturan “yan ürünler”, bunların değeri doğru bilinmiyor)” diyerek “patlamaya hazır durum, piyasalar tarafından uzun zamandan beri biliniyor, diye ekliyor.

Yani bankanın idarecileri dahil, kimse gerçek sermayesini bilmiyor. Halbuki, burjuva yöneticileri ve danışmanları “iflas etmesi imkansız” bankalardan olduğuna inanıyor. Yani banka iflas ederse zincirleme etkiyle başka iflaslara yol açıp tüm dünya mali sektörünü iflasa sürükleyecek.

Beklenen mali kriz gerçekleştiğinde, 2008 mali krizinde kullanılan çare olan karşılıksız para basarak büyük bankalara istedikleri kadar, sınırsız para vermenin yeni mali krizin atlatılmasına yetip yetmeyeceği bilinmiyor.

2008 krizinin gelişi incelendiğinde çok tehlikeli yeni bir krizin gelişi kesin görünüyor.

Kapitalist ekonomide, dünya mali sisteminin çalışma yöntemi, özellikle bankalar arasındaki ilişkiler, büyük ölçüde güvene dayanıyor. 2008’de şunu gördük; bankalar arasında, sahip oldukları hisse senetleriyle ilgili güvensizlik başladığında, bankalar arasında sermaye akımı yavaşlıyor, hatta durma aşamasına geliyor. Bankalar arasında veya mali pazarda, her gün yapılan işlemlerin hacmi yüzlerce milyarlara varıyor, “vücuttaki kan dolaşımına” benziyor.

Şu ana kadar temel olarak Deutsche Bank etkilenmiş

görünüyor ve hisse senetleri bu yüzden 2006 yılı başından bu yana değerinin yarısını yitirdi. Ayrıca ikinci büyük Alman bankası olan Commerzbank da krizden etkilendi. İtalyan bankaları, güvencesiz borçların yükü altında çökme aşamasında.

Monte dei Paschi di Siena (MPS) isimli küçük bir İtalyan bankası iflas eşiğinde. Küçük olması nedeniyle, Deutsche Bank göre, risk az ama çok anlamlı. Çünkü banka, dünyanın en eski bankası olup 15’inci yüzyılda kuruldu ve kapitalist düzenin başından beri bütün fırtınalı ve çirkin dönemlerinden geçmeyi başarıp bunama aşamasına geldi.

Bir zincirleme iflas sonucu sistemin tamamen çökme riski o kadar yüksek ki IMF, Avrupa banka sistemindeki çürük borç miktarının, 900 milyar dolara çıktığını (Fransız devletinin tüm geliri 388 milyar avro, 422 milyar dolar) belirtiyor. Mali sektörün devamlı sarsıntı geçirmesi ve daha tehlikeli olması, şunu açıkça gösteriyor: 2008’de banka sisteminin kurtarılması temel sorunu çözmedi, şimdi de çözemez, çünkü temel sorun ekonomik krizin kendisi. Çözüm, mali krizin boyutlarını büyüttü.

2007-2008 mali krizi hem burjuva siyasi liderleri hem de mali çevreleri gafil avladı. Sonrasında, önlem amaçlı bir sürü karar alınmasına rağmen, önümüzdeki kriz, öncekilerden daha feci şekilde, süslü çevreleri gafil avlayacak. Çünkü mali sistem, sürekli değişikliğe uğruyor. LCD (28.01.2017)

Güncel... Güncel... Güncel...

Her darbe yeni baskılar getiriyor!

1960, 1970, 1980 ve 2016; tümü esas olarak işçi sınıfına ve ezilenlere darbe vurdu.

1960 askeri darbesinde, Albay Alpaslan Türkeş ön saflardaydı. Darbenin başı genelkurmay başkanı Cemal Gürsel, darbeden sonra cumhurbaşkanı oldu. Darbe içinde darbe oldu, Türkeş Gürsel'i vurdu. Gürsel tedavi edilirken, Türkeş'in tırnakları söküldü ve sürgüne gönderildi, elbette refah içindeydi. Döndüğünde yaptığı şey işçileri ve işçi hakları için mücadele eden solcuları katletmek oldu.

Darbe olduğunda başbakan Adnan Menderes, cumhurbaşkanı Celal Bayar idi. Derbeciler tarafından hazineyi boşaltmak ve zorunlu din dersi getirerek dini gericiliği kışkırtmakla suçlandılar. Her ikisi, iki bakanla birlikte idama mahkûm edildi. Bayar, yaşlı olduğu için asılmadı.

1961 Anayasası, önceki anayasayı genişletti. Düzenin ihtiyaç duyduğu yeni kurumları; Anayasa Mahkemesi, yüksek yargı gibi kurumları oluşturdu.

Darbenin sağ ve gerici hükümete karşı yapılmasından cesaret alan işçiler, öğrenci gençlerin de desteğiyle mücadeleyi sürdürüyordu.

1971'de 12 martta ordu yönetimi, hükümete verdiği bir muhıra ile yönetime el koydu. Sıkıyönetim uygulamaya girdi, sokağa çıkma yasakları, aramalar yapıldı. İktidarda Demirel vardı, darbecilere karşı sesi çıkmadı.

Generaller, solun öne çıkmış gençlerini; Deniz Gezmiş ve diğerlerini, yakalayıp hızla idam ettirdiler. Birçok öncü işçi ve öğrenci öldürüldü, tutuklandı.

Ancak tüm baskıya rağmen işçi mücadelelerini geriletmek mümkün olmadı. O zaman yeni bir araç devreye sokuldu: Ülkücüler.

İşçi eylemlerine, solun mücalelerine hem devletin güçleri, hem patronlar baskı yapıyor, bunlara ülkücü çeteler eklenmişti. Grevler, toplantılar, silahlı ülkücü çeteler tarafından basılıyordu.

Bu baskı siyaseti, çatışmaları büyütme ve en büyük işyerlerine doğru yaymak gibi bir sonuç getirdi. İşte bunu gören burjuvazi, yeni bir darbeyi hazırladı.

12 Eylül 1980 darbesi, sabahın üçünde tüm Türkiye'de uygulanan sokağa çıkma yasağıyla başladı. İlk kararlardan biri, tüm grevlerin yasaklanması ve tüm işçilerin 3 gün sonra işbaşı yapmaları gerektiği. Solcu görülen sendikalar, dernekler, kapatıldı, hatta CHP bile kapatıldı, mallarına el kondu. Cumhuriyet gazetesi okuyucuları, gazeteyi ters çevirip gizlice okuyorlardı.

1980 darbesinde 10 bin kişi gözaltına alındı, 230 bin kişi yargılandı. 517 kişiye idam cezası verildi, 50 kişi idam edildi. 71 bin kişi ülkeyi yıkmaktan, 98 bin kişi örgüt üyesi olmaktan yargılandı. 388 bin kişiye pasaport verilmedi, 14

bin kişi vatandaşlıktan çıkarıldı, 30 bin kişi mülteci durumuna düştü, 30 bin kişi sakıncalı olduğu için işten atıldı. 171 kişi işkencede, 300 kişi kuşkuyla biçimde öldüğü belgelendi. Cezaevlerinde 299 kişi öldü.

23 binden fazla dernek kapatıldı, 4 bine yakın öğretmen, 120 öğretim üyesi, 47 hakim işten çıkarıldı. Gazeteciler hapse girdi, silahlı saldırıya uğradı, gazeteler yasaklandı.

Darbe bunlarla sınırlı kalmadı, bütün yönetim, eğitim, ülkücülerin ve tarikatların eline bırakıldı. Sol ve sosyalist eğilimli her kesime büyük darbe vuruldu.

Darbeci genelkurmayını oluşturan beş general, işçi sınıfının tüm haklarını yok etti, tüm örgütlerini dağıttı. 2016'ya kadar işçi sınıfı hala onların hazırladığı yasalar altında eziliyordu. Artık Erdoğan, kendi yasalarını çıkarıyor.

2016'da darbeye kalkışanlar başarılı olamadı. FETÖ'cü generaller, ordunun tümüne hakim olmadıkları için sabahın üçünü bekleyemediler. Böylece Erdoğan, kitleleri darbeye karşı gelmeye çağırabildi.

Onların darbesi başarısız oldu ama Erdoğan'ın karşı darbesi, Kemalistlerin desteğiyle başarılı oldu. Üstelik, şimdiden 90 bini aşkın kamu çalışanı işten atıldığına göre 12 Eylül darbesinden daha ağır olacak gibi görünüyor!

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1.5 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 9 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 18 TL/ 5 Pound.